

ci se podobal daleko méně než jako dítě a dospívající mladík. Možná za to mohl tenký tmavý knírek, který si nechal narůst, a také jizva na bradě.

„No todle, no todle, to mě podržte, jak by řekla Prudie! Nikdy by mě nenapadlo, strýčku, že jste ke mně po tom našem posledním setkání stále tak vstřícný. Jste bohatý? Pochybuju. Žádnému Poldarkovi nebylo souzeno topit se v bohatství, i když mu byl osud třeba nakloněný. Přesto jste mi pokaždé bez řeči vyhověl, když jsem něco naléhavě potřeboval. A že ty potřeby nebyly malé! Vytáhl jste mě z maléru! Kdybyste mi nepomohl, asi bych nikdy nespátřil Španělsko a Portugalsko. Místo toho by mě vyhodili z armády a já bych strávil nejlepší léta svého života za mřížemi v Newgateu!“

„Pochybuju,“ řekl Ross. „Možná by ti snížili hodnost, ale v nynějších válečných časech si Anglie nemůže dovolit posílat mladé důstojníky do vězení jen kvůli pár guinejím.“

„No, kdyby došlo na nejhorší, možná bych potlačil hrdost a požádal otčíma George, aby za mě zaplatil kauci. Ale vaše štědrost mě každopádně zachránila před lichváři a před obrovským ponížením.“

„A teď se zdá, že sekáš dobrotu, kapitáne Poldarku.“

„Z čeho tak usuzujete, strýčku?“

„Z tvé hodnosti. Z tvého vážného zevnějšku a vystupování. Z těch čtyř let tvrdé vojenské služby.“

Geoffrey Charles si natáhl nohy před sebe. „K tomu prvnímu – bylo to snadné, protože muži sloužící na poloostrově se nedožívají moc vysokého věku, takže člověk získává vyšší hodnost, hned jak se nějaké takové místo uvolní. A pokud jde o to druhé – o vážný zevnějšek, jak tvrdíte – za ten můžou moje obavy. Dělán si totiž starosti kvůli tomu, jak tetě Demelze v dopise vysvětlím, pokud se vám pod mým velením něco stane. A ta třetí věc – čtyři roky vojenského života člověka nijak nenapraví, jak byste už

mohl vědět, drahý strýčku. Jen ho podnítí k nepřístojnému chování, ať už ve vztahu k ženám, k pití, nebo ke kartám!“

Ross vzdychl. „No dobře, tohle tvým příbuzným neprozradím.“

Geoffrey Charles se zasmál. „Teď už ale zcela výjimečně žádné dluhy nemám, kapitáne. Minulý měsíc, než začal ten zatracený ústup, jsme se dlouhé týdny plahočili kupředu a náš regiment uspořádal oslí závody. Kdekdo uzavíral na vítěze vysoké sázky. Já jsem té svojí herce věřil, a tak jsem do toho závodu vložil všechny síly. Nakonec se mi podařilo těsně zvítězit nad jistým Parkinsonem z pětadevadesátého! Poprvé za víc než dvacet měsíců jsem tak mohl zaplatit všechny svoje dluhy, a dokonce mi doted' zůstalo v kapse ještě pár guinejí! Ale ne, vlastně je už nemám! To vítězství mě zachránilo, protože jinak bych si doted' lámal hlavu, jak ty dluhy poplatím!“

Ross si nadlehčil nohu, aby ulevil bolavému kotníku. „Vidím, že tě někdo sekl do obličeje.“

„No jo, ale ne tak působivě jako vás. *Ma foi*, ta trvalá upomínka vám tak sluší, že si vás už bez ní nedokážu představit. O ten kousek brady jsem přišel letos v červenci během jedné vojenské akce. Bojovali jsme o most. Mohl jsem ale dopadnout hůř. Doktor mi pak dal ten úlomek kosti na památku pro štěstí.“